

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญ

นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน หนังสือเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดอารยธรรมของมนุษย์ เป็นสื่อในการบันทึกความรู้และศิลปวิทยาการต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้จากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนรุ่นต่อ ๆ ไป แม้ว่าปัจจุบันจะมีสื่ออื่น ๆ นอกเหนือไปจากสิ่งพิมพ์เข้ามามีบทบาทมากขึ้น เช่น วิทยุทัศน์ แถบเสียง ซีดี-รอม แต่หนังสือก็ยังคงมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หนังสือวิชาการ

หนังสือวิชาการเป็นหนังสือที่มุ่งให้ความรู้ทางวิชาการสาขาใดสาขาหนึ่ง มีการเรียบเรียงเนื้อหาอย่างเป็นระบบและสัมพันธ์กันตลอดเล่ม อย่างไรก็ตามหนังสือวิชาการไม่ได้กำหนดระเบียบในการเขียนที่แน่นอนนัก เพียงแต่ในการเขียนจะต้องยึดหลักของวิชาการที่เกี่ยวข้องกับหนังสือนั้นๆ ในการจัดพิมพ์หนังสือวิชาการ สำนักพิมพ์หลายแห่งได้กำหนดแนวทางในการเขียนตำราและหนังสือวิชาการสำหรับผู้เขียนไว้ด้วย ตัวอย่างเช่น สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้กำหนดแนวปฏิบัติในการผลิตหนังสือวิชาการว่า หนังสือวิชาการที่สำนักพิมพ์จะจัดพิมพ์นั้นต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ ชื่อหนังสือ สารบัญ คำนำ เนื้อหา เอกสารอ้างอิง บรรณานุกรม และ วรรณคดี (แนวปฏิบัติสำหรับการเขียนตำราวิชาการ, ม.ป.ป.)

วรรณคดีเป็นองค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งในการเพิ่มคุณค่าให้กับหนังสือวิชาการ ทำให้ผู้อ่านสามารถใช้ประโยชน์จากหนังสือวิชาการได้อย่างมีประสิทธิภาพ วรรณคดีช่วยให้ผู้อ่านเข้าถึงข้อมูลที่ต้องการได้อย่างรวดเร็ว และประหยัดเวลาการค้นหาไม่จำเป็นต้องอ่านเนื้อหาทั้งหมด (Bonura, 1994) วรรณคดีเป็นรายการบัญชีคำหรือวลีที่ได้จัดทำอย่างมีระบบ เป็นเครื่องมือทางบรรณานุกรมที่สำคัญในการช่วยชี้ตำแหน่งของสารนิเทศที่มีอยู่ในสิ่งพิมพ์ (ชลิตพร เหมะรัชตะ, 2535) วรรณคดีจึงเปรียบเสมือนแผนที่ที่สำคัญสำหรับผู้อ่าน เพื่อช่วยในการเข้าถึงเนื้อหาที่ต้องการ โดยเฉพาะส่วนของเนื้อหาที่เฉพาะเจาะจง

การจัดทำบรรณานุกรม (Indexing) เป็นกระบวนการวิเคราะห์เนื้อหาสารนิเทศ โดยนำเนื้อหาสำคัญและแนวคิดที่ได้จากสารนิเทศนั้นมาจัดทำเป็นภาษาในระบบการจัดทำบรรณานุกรม และนำมาเรียงลำดับตามตัวอักษร หรือเรียงลำดับตามวิธีการอื่น ๆ ที่เหมาะสม การทำบรรณานุกรมหนังสือเริ่มจากขั้นตอนการวิเคราะห์หนังสือ จากนั้นนำหัวข้อหรือแนวคิดสำคัญของเรื่อง ชื่อบุคคล ชื่อสถานที่ที่ปรากฏในเนื้อหาของหนังสือมาจัดเรียงและระบุตำแหน่งที่มีหัวข้อหรือชื่อเหล่านั้นปรากฏอยู่ ซึ่งจะช่วยให้ผู้ใช้สามารถค้นหาเรื่องราวส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือได้รวดเร็ว ประหยัดเวลา และตรงกับความต้องการ (Cleveland, 1983)

ในต่างประเทศผู้ผลิตหนังสือจะให้ความสำคัญกับบรรณานุกรมอย่างมาก มีการก่อตั้งสมาคมนักบรรณานุกรมอาชีพแห่งอังกฤษและสมาคมนักบรรณานุกรมอาชีพแห่งสหรัฐอเมริกา เพื่อตรวจสอบ พัฒนาคุณภาพของบรรณานุกรมและกำหนดคุณสมบัติสำหรับนักบรรณานุกรมอาชีพ นอกจากนี้ สถาบันกำหนดมาตรฐานทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ ยังให้ความสำคัญกับบรรณานุกรม โดยกำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับสิ่งพิมพ์และการทำบรรณานุกรม เช่น ค.ศ. 1984 สถาบันมาตรฐานแห่งสหรัฐอเมริกา กำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับบรรณานุกรม คือ Z39.4-Basic Criteria for Indexes ค.ศ. 1988 สถาบันมาตรฐานแห่งอังกฤษ ได้กำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับการทำบรรณานุกรม ชื่อว่า BS3700:1988 British standard recommendations for preparing indexes to books, periodicals, and other documents และใน ค.ศ. 1990 องค์กรมาตรฐานสากล กำหนดมาตรฐาน ISO/DP 999- Guidelines for preparing indexes to book, periodicals and other documents (Milstead, 1991) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตรฐาน Z 39.4 ได้ระบุว่า หนังสือ วารสารและเอกสารใดที่อยู่ในรูปสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ จะต้องจัดทำบรรณานุกรมไว้ด้วย (Wellisch, 1995)

ในสหรัฐอเมริกามีการศึกษาเรื่องบรรณานุกรมหนังสืออย่างกว้างขวางในหลายประเด็น อาทิเช่น Gratch, Settel and Atherton (1978) ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะของบรรณานุกรมหนังสือ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจาก ห้องสมุดของมหาวิทยาลัยโตรอนโต โดยศึกษาในด้านประเภท และปริมาณของบรรณานุกรม ผลการศึกษาพบว่า หนังสือวิชาการทั้งสองสาขาวิชาส่วนใหญ่ไม่มีการจัดทำบรรณานุกรม ขาดคำอธิบายขอบเขตของบรรณานุกรม และปริมาณศัพท์บรรณานุกรมต่อหนึ่งหน้าหนังสือ ปรากฏโดยเฉลี่ยร้อยละ 2.9 Diodato (1991) ซึ่งศึกษารายการโยงของบรรณานุกรมท้ายเล่มหนังสือจำนวน 344 รายการ โดยสุ่มตัวอย่างจาก The American Book Publishing Record ปี ค.ศ. 1988 ผลการศึกษาพบว่า บรรณานุกรมในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จะมีรายการโยงมากกว่าสาขาสังคมศาสตร์และสาขามนุษยศาสตร์ ต่อมา Diodato (1994) ทำการศึกษาเกี่ยวกับรายการโยง

เพิ่มเติม โดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างรายการโยงกับการเพิ่มศัพท์วรรณคดี ผลการวิจัยพบว่า รายการโยงกว่า 22% สามารถใช้เพิ่มเป็นคำวรรณคดีแทนได้ Liddy, Bishop and Settle (1991) ศึกษาพบว่า วรรณคดีหนังสือส่วนใหญ่ จัดทำโดยผู้เขียน รองลงมาคือผู้ทำวรรณคดี และ Anderson and Radford (1988) ศึกษาการจัดทำวรรณคดีด้วยคอมพิวเตอร์ ณ มหาวิทยาลัย Rutgers โดยทดลองให้บุคคลที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการทำวรรณคดีใช้ระบบคอมพิวเตอร์ Craven's nested phrase indexing system ทำวรรณคดี ซึ่งพบว่า กลุ่มทดลองดังกล่าวสามารถเรียนรู้การใช้ระบบและทำวรรณคดีได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษาเกี่ยวกับวรรณคดี แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของวรรณคดีในฐานะเครื่องมือในการเข้าถึงข้อมูล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หนังสือวิชาการซึ่งมุ่งให้ความรู้แก่ผู้อ่าน การเข้าถึงเนื้อหาภายในเล่มได้อย่างรวดเร็วย่อมทำให้อ่านสามารถใช้นิตยสารเล่มนั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการผลิตหนังสือวิชาการ ผู้ผลิตซึ่งได้แก่สำนักพิมพ์ทั้งของรัฐและเอกชนควรคำนึงถึงความสำคัญของวรรณคดีด้วย สำนักพิมพ์ที่ผลิตหนังสือวิชาการส่วนใหญ่เป็นสำนักพิมพ์ของรัฐ อาทิเช่น สำนักพิมพ์ของมหาวิทยาลัย สำนักพิมพ์ในสังกัดกรม/กระทรวงศึกษาธิการ และสังกัดหน่วยงานรัฐอื่น ๆ อย่างไรก็ตามการผลิตหนังสือวิชาการของสำนักพิมพ์ของรัฐนั้น มักประสบปัญหาการดำเนินงานในด้านงบประมาณไม่เพียงพอและปัญหาในการจัดจำหน่ายหนังสือ อีกทั้งความต้องการหนังสือวิชาการได้เพิ่มมากขึ้น ตลาดหนังสือวิชาการเริ่มมีการขยายตัวตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา ประกอบกับกระทรวงศึกษาธิการได้อนุญาตให้โรงเรียนแต่ละแห่งสามารถเลือกหนังสือวิชาการเพิ่มจำนวนขึ้น และมีความต้องการหนังสือหลากหลายสาขาวิชามากขึ้น ดังนั้น สำนักพิมพ์เอกชนจึงเข้ามามีบทบาทในการจัดพิมพ์หนังสือวิชาการ โดยเริ่มจากการร่วมมือกับสำนักพิมพ์ของรัฐในการจัดพิมพ์ฉบับซ้ำ หรือรับมอบหน้าที่ในการผลิตและจำหน่ายหนังสือวิชาการจากหน่วยงานรัฐบางแห่ง (จงดี ปิยะศิริพันธ์, 2534)

แม้ว่าผู้ผลิตหนังสือวิชาการจะมีมากขึ้น แต่หนังสือวิชาการส่วนใหญ่ยังคงไม่มีการจัดทำวรรณคดี จากการสำรวจหนังสือวิชาการที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยของรัฐ พบว่า หนังสือวิชาการที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยของรัฐนั้นส่วนใหญ่ ร้อยละ 95 ยังไม่มีการจัดทำวรรณคดี (เยาวเรศ อุดมอานภาพสุข, 2538) สาเหตุอาจเนื่องจากยังไม่มีการกำหนด มาตรฐานหรือคู่มือในการจัดทำวรรณคดี ซึ่งสำนักพิมพ์ควรจะมีบทบาทในการส่งเสริมเรื่องนี้ เพื่อให้ผู้เขียนยึดเป็นแนวทางในการปฏิบัติอย่างมีมาตรฐานเดียวกัน (จารุวรรณ สันธุโสภณ, 2534) หรือสำนักพิมพ์

อาจดำเนินการจัดหาผู้มีความรู้และ/หรือผ่านการฝึกอบรมการจัดทำครรชนี มาจัดทำครรชนีสำหรับหนังสือที่จัดพิมพ์ออกมา (สุนทรี หังสสุต, 2519)

นอกจากนี้การศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับครรชนีหนังสือในประเทศไทยยังมีจำนวนน้อยมาก มีเพียงงานวิจัยของเขาวเรศ อุดมอานุภาพสุข (2538) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับการจัดทำครรชนีหนังสือวิชาการของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยของรัฐ ในด้านนโยบายและการจัดทำครรชนีของสำนักพิมพ์ วิธีการและปัญหาในการจัดทำครรชนีของหนังสือวิชาการ และวิเคราะห์ลักษณะครรชนีของหนังสือวิชาการที่สำนักพิมพ์ของรัฐจัดพิมพ์ตั้งแต่แรกตั้งสำนักพิมพ์ ผลการวิจัยพบว่า สำนักพิมพ์ส่วนใหญ่ไม่มีการกำหนดนโยบายในการทำครรชนีหนังสือวิชาการ ปัญหาในการทำครรชนีคือ ผู้เขียนสิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่ายในการจัดเตรียมต้นฉบับ และไม่มีคำแนะนำ/คู่มือในการทำครรชนี ลักษณะสำคัญของครรชนีที่พบ คือ ส่วนใหญ่เป็นครรชนีรวมและส่วนใหญ่ไม่มีรายการโยง

ผู้วิจัยเห็นว่า นอกจากสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยของรัฐ สำนักพิมพ์เอกชนก็มีบทบาทสำคัญในการผลิตหนังสือวิชาการเช่นเดียวกัน และในปัจจุบันมีสำนักพิมพ์เอกชนที่มีนโยบายในการผลิตหนังสือวิชาการจำนวนมาก ดังนั้นเพื่อให้ครอบคลุมการศึกษาด้านครรชนีหนังสือวิชาการภาษาไทยทั้งหมด จึงควรศึกษาครรชนีหนังสือวิชาการที่ผลิตโดยสำนักพิมพ์เอกชนในด้านการทำและปัญหาในการทำครรชนีหนังสือของสำนักพิมพ์ และของผู้เขียน ตลอดจนวิเคราะห์ลักษณะของครรชนีที่ปรากฏในหนังสือวิชาการของสำนักพิมพ์เอกชน ซึ่งจะประกอบเป็นประโยชน์ให้ผู้ใช้หนังสือวิชาการ ตลอดจนบรรณารักษ์ผู้ให้บริการสารนิเทศ สามารถเข้าถึงสารนิเทศที่ต้องการได้รวดเร็วมากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะครรชนีหนังสือวิชาการที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์เอกชน ในด้านประเภทของครรชนี ปริมาณหน้าครรชนี การจัดเรียงครรชนี การจัดวางรูปหน้าครรชนี ภาษาที่ใช้ในการทำครรชนี การระบุตำแหน่งของครรชนี และรายการโยง
2. เพื่อศึกษาการจัดทำและปัญหาในการจัดทำครรชนีหนังสือวิชาการของสำนักพิมพ์เอกชน และของผู้เขียน

สมมติฐานของการวิจัย

1. วรรณิหนังสือวิชาการส่วนใหญ่เป็นวรรณิแยกประเภท หนังสือแต่ละเล่มมีจำนวนหน้าวรรณิโดยเฉลี่ยร้อยละ 2 การจัดเรียงวรรณิเป็นแบบพยัญชนะต่อพยัญชนะ การจัดวางรูปหน้าวรรณิแบ่งเป็น 2 คอลัมน์ การระบุตำแหน่งใช้การระบุเลขหน้า และวรรณิหนังสือวิชาการส่วนใหญ่ไม่มีรายการโยง

2. ปัญหาของสำนักพิมพ์ในการจัดทำวรรณิหนังสือวิชาการ คือ ไม่มีบุคลากรที่ทำหน้าที่ทำวรรณิ และปัญหาของผู้เขียนหนังสือวิชาการในการทำวรรณิ คือ ไม่มีคู่มือแนะนำในการทำวรรณิ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้ศึกษาการจัดทำวรรณิหนังสือวิชาการที่มีวรรณิของสำนักพิมพ์เอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร ในช่วง พ.ศ.2529-2539

ประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. หนังสือวิชาการภาษาไทยที่มีวรรณิและจัดพิมพ์ในช่วง พ.ศ. 2529-2539 โดยสำนักพิมพ์เอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 350 รายการ โดยผู้วิจัยทำการสำรวจจากหนังสือวิชาการภาษาไทยในหอสมุดกลางมหาวิทยาลัยของรัฐ 4 แห่ง ได้แก่

- หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. สำนักพิมพ์เอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 40 แห่ง ได้แก่

1. บริษัทซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด(มหาชน)
2. บริษัทลิวิ่งทรานส์มีเดีย จำกัด
3. บริษัท สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช
4. บริษัท สำนักพิมพ์โฮลิสติกพับลิชชิง
5. ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนสยามคอมพิวเตอร์และภาษา
6. สำนักพิมพ์ 3495 บุ๊คส์เซ็นเตอร์
7. สำนักพิมพ์กรุงเทพเวชสาร
8. สำนักพิมพ์ข้าวฟ่าง
9. สำนักพิมพ์ซอฟต์แวร์เพรส
10. สำนักพิมพ์ซัคเซสมีเดีย
11. สำนักพิมพ์ดวงกมล
12. สำนักพิมพ์ดอกหญ้า
13. สำนักพิมพ์ต้นอ้อแกรมมี
14. สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์
15. สำนักพิมพ์บ้านและสวน
16. สำนักพิมพ์บูรพาสาส์น
17. สำนักพิมพ์ประกายพริก
18. สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น
19. สำนักพิมพ์โปรวิชั่น
20. สำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์
21. สำนักพิมพ์เมดิคัลมีเดีย
22. สำนักพิมพ์แมคกรอ-ฮิลล์
23. สำนักพิมพ์เมืองโบราณ
24. สำนักพิมพ์ยูไนเต็ดบุ๊คส์
25. สำนักพิมพ์รวมสาส์น
26. สำนักพิมพ์ริ้วเขียว
27. สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช
28. สำนักพิมพ์วิทย์พัฒน์
29. สำนักพิมพ์สยาม

30. สำนักพิมพ์สายใจ
31. สำนักพิมพ์สารคดี
32. สำนักพิมพ์สาระ
33. สำนักพิมพ์สุภาพใจ
34. สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น
35. สำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง
36. สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน
37. สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์
38. สำนักพิมพ์อัมรินทร์วิชาการ
39. สำนักพิมพ์ไอบิช พับลิชชิง
40. สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์

3. ผู้เขียนหนังสือวิชาการที่มีครรชนี จำนวน 228 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ วารสาร เอกสารและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับครรชนี และการทำครรชนีหนังสือ

2. สํารวจและรวบรวมประชากร ทั้ง 3 กลุ่ม ได้แก่

- หนังสือวิชาการที่มีครรชนี 350 ชื่อเรื่อง
- ผู้จัดการ หรือบรรณาธิการสำนักพิมพ์เอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร 40 แห่ง
- ผู้เขียนหนังสือวิชาการที่มีครรชนี จำนวน 228 คน

3. สร้างเครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม 2 ชุด แบบวิเคราะห์ 1 ชุด ประกอบด้วย

3.1 แบบวิเคราะห์ลักษณะของครรชนีหนังสือ เพื่อใช้ศึกษาลักษณะและรูปแบบในด้านประเภทของครรชนี ปริมาณการจัดเรียง ภาษาที่ใช้ การวางรูปหน้าครรชนี การระบุตำแหน่ง และรายการโยง โดยแบบวิเคราะห์ 1 ชุด ใช้สำหรับหนังสือวิชาการที่มีครรชนี 1 ชื่อเรื่อง

3.2 แบบสอบถาม 2 ชุด

- ชุดที่ 1 สำหรับผู้จัดการ หรือบรรณาธิการของสำนักพิมพ์เอกชน ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับนโยบายในการพิมพ์หนังสือวิชาการ ประเภทหนังสือวิชาการที่จัดทำบรรณานุกรม ผู้จัดทำบรรณานุกรม ประเภทบรรณานุกรมที่จัดทำ ความคิดเห็นในการจัดทำบรรณานุกรม ปัญหาและข้อเสนอแนะในการจัดทำบรรณานุกรมหนังสือ

- ชุดที่ 2 สำหรับผู้เขียนหนังสือที่มีการจัดทำบรรณานุกรม ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการจัดทำบรรณานุกรม วิธีการจัดทำบรรณานุกรม ปัญหาในการจัดทำบรรณานุกรม สาเหตุในการไม่ทำบรรณานุกรมของผู้เขียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของสำนักพิมพ์

แบบสอบถาม จะมีทั้งคำถามปลายเปิดและคำถามให้เลือกตอบ

4. นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปทดสอบความน่าเชื่อถือกับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับประชากรจริง คือ วิเคราะห์ลักษณะของบรรณานุกรมหนังสือวิชาการที่จัดพิมพ์โดยสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) จำนวน 20 รายการฯ ส่งแบบสอบถามให้กับผู้จัดการฝ่ายสำนักพิมพ์ของสมาคมฯ และผู้เขียนหนังสือวิชาการที่มีบรรณานุกรม ของสมาคมฯ จำนวน 20 คน จากนั้นนำผลการทดสอบไปปรับปรุงเครื่องมือให้เหมาะสม

5. เก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการส่งแบบสอบถามทั้งสองชุดด้วยตนเองและทางไปรษณีย์ และวิเคราะห์ลักษณะบรรณานุกรมหนังสือลงในแบบวิเคราะห์

6. วิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ

7. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เป็นแนวทางให้แก่ผู้เขียนและสำนักพิมพ์ในการจัดทำบรรณานุกรมหนังสือวิชาการ เพื่อให้ผู้ใช้หนังสือวิชาการ ตลอดจนบรรณารักษ์ผู้ให้บริการสารสนเทศเข้าถึงสารสนเทศได้สะดวกยิ่งขึ้น